

471 Gdy spojrzę w ten błękit przeźroczy

1. Gdy spoj - rzę w ten błę - kit prze - żro - czy, by

dzie - łom na - pa - trzeć się Twym, to łza - mi za - cho - dzą mi

o - czy, żem dziec - kiem nie - wdzięcznym i złym.

1. Gdy spojrzę w ten błękit przeźroczy,
by dziełom napatrzeć się Twym,
to łzami zachodzą mi oczy,
żem dzieckiem niewdzięcznym i złym.	3. Przede mną jest wieczność daleka,
pode mną otwiera się grób,
a życie tak szybko ucieka
wśród walki, szamotań i prób.
2. Nie odchódź ode mnie, mój Panie,
choć widzisz mnie grzesznym i złym!
W mym życiu są cierpień otchłanie,
Ty skrzydłem ochraniaj mnie swym!	4. Spraw, Panie, niech w Tobie ja żyję,
choć wzgardą okrywa mnie świat.
Ja łzami Twe stopy obmyję,
miłości ofiarnej dam kwiat!
5. Nad wszystko chcę kochać Cię, Panie,
lecz świętej miłości mi brak,
więc skargą to moje wyznanie
i prośbą o zdroje Twych łask.	